

lyse Morgen. Hun forstod det ikke. Men det var godt, at hun for Fremtiden kunde tænke paa ham uden Samvittighedsnag.

XI.

Da Jytte nogle Dage efter kom ind til sin Mor, fandt hun hende igen i Sengen. Moderen saa daarlignende ud og viste en underlig Ligegyldighed for alt, hvad Jytte fandt paa at fortælle for at oplive hende. Derimod gav hun sig pludselig og uden Anledning til at tale om hendes Far og Brødre.

„Hvor tror du, de nu færdes?“ spurgte hun.

Inde i Kabinettet, hvor Moderen ikke kunde høre hende, ringede Jytte Asmus Hagen op.

Asmus vidste godt, at hans Tante havde Kræft og at Tilstanden var haabløs; men som de fleste Læger betragtede han sine Patienter og deres Paarørende som umyndige Børn, der maatte holdes hen med Snak, naar de gjorde alvorlige Spørgsmaal. Da Jytte sagde til ham, at det virkelig var nødvendigt at gøre noget ordenligt for at faa Moderen rask, forsikrede han, at der ikke var nogen Grund til Ængstelse.

Men Jytte var bleven opskræmt, og den næste Dag tog hun til Byen allerede om Formiddagen for at høre, hvordan Natten var gaaet.

Til hendes Forundring modtog Pigen hende med den Besked, at hun ikke kunde gaa ind i Sovekammeret, da Præsten var derinde.